

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobkyně: **nezl. N. S.**
zastoupena T. S.
oba bytem Ú., S.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. X, sp. zn. X, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 84 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 4. 2016, č. j. 22641/216/BNL. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím žalobkyni podle § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon č. 108/2006 Sb.“) snížil příspěvek na péči z 9 000 Kč na 6 000 Kč měsíčně od 1. 5. 2016. Vyšel přitom z toho, že žalobkyně není schopna zvládat 5 základních životních potřeb a je považována za osobu závislou ve II. stupni – středně těžká závislost.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že příslušný posudkový lékař učinil výše citovaný závěr, aniž by podrobněji zkoumal její zdravotní stav a nemohl si tak ani o něm učinit odpovídající představu. Podle žalobkyně lékař zcela chybně vyhodnotil její schopnost zvládat základní životní potřebu stravování. Názor, že žádné dítě ve věku 7 let si není schopno tuto základní životní potřebu zajistit, je zcestný. V 6 letech si běžně zdravé dítě dokáže pomocí vidličky a nože nakrájet maso, prostřít si a připravit samo jednoduchá jídla. V době vydání napadeného rozhodnutí bylo žalobkyni dokonce již 8 let a do současnosti takové činnosti nezvládá. Žalobkyně má proto za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a zdůraznil, že dle posudků vypracovaných v dané věci byla dokumentace dostačující k projednání v nepřítomnosti posuzované. Žalovaná má za to, že se posudková komise dostatečně vypořádala i s námitkou týkající se základní životní potřeby stravování. U osob do 18 let věku se hodnotí tzv. mimořádná péče, která je vztažena k dané věkové kategorii posuzovaných dětí. V dané věkové kategorii přitom žádné dítě není schopno si samostatně zajistit základní životní potřebu stravování a potřebuje dohled a pomoc. Speciální dietní režim u žalobkyně nebyl nařízen. Žalovaný dále odcitoval související lékařské závěry s tím, že v oblasti stravování nešlo o péči mimořádnou, maximálně o zvýšenou. Zdravotní stav žalobkyně byl řádně a objektivně přezkoumán v souladu s doloženými lékařskými nálezy. Žalovaný se řádně a dostatečně vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání.
4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na důvodech podané žaloby.
5. Krajský soud v Praze ze správního spisu v dané věci ověřil, že na základě rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. X, byl žalobkyni zvýšen příspěvek na péči na 9 000 Kč měsíčně od února 2013 s tím, že potřebuje pomoc nebo dohled v 7 oblastech základních životních potřeb (včetně stravování). Jak dále ze správního spisu plyne, oznámením dne 30. 11. 2015 správní orgán I. stupně zahájil v případě žalobkyně řízení ve věci opětovného posouzení nároku na příspěvek na péči a jeho výši (oznámení č. j. 62937/2015/BNL). V návaznosti na to proběhlo u žalobkyně sociální šetření (záznam ze dne 9. 12. 2015, č. j. 65851/2015/BNL) a byl vyhotoven posudek o jejím zdravotním stavu (posudek OSSZ Praha-východ ze dne 14. 3. 2016, č. j. X). S odkazem na tento posudek pak správní orgán I. stupně vydal shora již zmíněné rozhodnutí, kterým žalobkyni snížil příspěvek na péči z 9 000 Kč na 6 000 Kč měsíčně od 1. 5. 2016 s tím, že není schopna zvládat 5 základních životních potřeb (oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity).
6. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 9. 5. 2016 odvolání, v němž mimo jiné poukázala na to, že jí správní orgán nepřiznává potřebu pomoci při stravování v rozporu s definicí příslušné vyhlášky. V řízení o tomto odvolání nechal žalovaný vyhotovit posudek o zdravotním stavu žalobkyně u své posudkové komise (posudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 2016/2780-PH), podle něhož žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby při 5 základních životních potřebách ve shodě s posouzením OSSZ. K základní životní potřebě stravování posudek uvedl, že žalobkyně jedla vidličkou a lžící, přičemž v dané věkové kategorii si žádné dítě nedokáže samostatně zajišťovat stravování. Závěry tohoto posudku žalobkyně zpochybnila (mimo jiné i ve vztahu k nezvládanému stravování) svým

vyjádřením z 9. 1. 2017 a v reakci na to nechal žalovaný vypracovat doplňující posudek posudkové komise (posudek ze dne 1. 3. 2017, č. j. 2017/236-PH). Tento posudek neshledal důvod pro změnu již přijatého posudku a nad rámec již uvedených závěrů předchozího posudku doplnil: „*na horních končetinách kvalitní síla svalová, svalový tonus lehce nižší, upřednostňovala pravou ruku; taxe byl cílená bez třesu; jemná motorika – manipulace s předměty – bez nápadností. Dle neurologického nálezu používala lžičku, vidličku (v pravé ruce). V základní životní potřebě nešlo o mimořádnou péči, ale maximálně zvýšenou*“. S odkazem na citované posudky pak žalovaný rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

7. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Podstata uplatněné žalobní argumentace se v dané věci týká nedostatečných skutkových zjištění žalovaného (při posouzení zdravotního stavu žalobkyně), a to konkrétně pokud jde o zvládání základní životní potřeby stravování.
9. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především § 9 zákona č. 108/2006 Sb., podle něhož „[p]ři posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost“ (odst. 1), přičemž „při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřiblíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“ (odst. 4), a „pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku“ (odst. 5).
10. Jak plyne z § 10 téhož zákona, „u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřiblíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku“.
11. V návaznosti na výše uvedené je nutno v obecné rovině předeslat, že není a nemůže být úkolem soudu přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise, ostatně k tomu soud nemá ani potřebnou (lékařskou) kvalifikaci. Naplnění podmínek pro přiznání nároku na příspěvek péči dle zákona č. 108/2006 Sb. je otázkou odbornou (medicínskou) a rozhodnutí správního orgánu i soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Posudkové řízení je

přítom specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že soud závěry posudkové komise bez dalšího převeze. Aby mohlo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu (které je postaveno právě na závěrech posudkové komise) obstát, je nezbytné, aby byl aplikovaný posudek objektivní, vycházel z dostatečných podkladů a reagoval přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Nároky kladené na posudek posudkové komise vypracovaný v odvolacím řízení ve věci nároku na příspěvek na péči jsou shodné s nároky kladenými na posudek téhož posudkového orgánu v řízení o důchodovou dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem v řízení soudním (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 Ad 34/2015-26). Jak plyne z odkazované judikatury, je v daném druhu řízení právě žalovaný tím orgánem, který ve věci rozhoduje a je jeho právem a povinností od posudkové komise vyžadovat posudek v takové kvalitě, který je svým obsahem nezpochybnitelný. Pokud však v řízení před soudem vyplyne, že takový posudek (a v návaznosti na něj odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného) je zpochybnitelný, je nutno dospět k závěru, že takové rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

12. Soud dále připomíná, že podle písm. d) přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném do 31. 8. 2016 (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), se za schopnost zvládat základní životní potřebu stravování *„považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim“*.
13. Citovaná vyhláška též výslovně upravuje posudková kritéria, která mají orgány lékařské posudkové služby aplikovat při posuzování schopnosti zvládat životní potřeby. Jednak ve smyslu § 1 odst. 2 této vyhlášky platí, že *„schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby“*, přičemž *„za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu“* (§ 1 odst. 4 citované vyhlášky). Dále *„[p]ři hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení“* (§ 2 odst. 1 téže vyhlášky).
14. Pro danou věc je pak významným posudkovým kritériem též pravidlo zavedené do citované vyhlášky novelizací provedenou vyhláškou č. 391/2011 Sb., podle něhož platí, že *„pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na“*

příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“ (§ 2a citované vyhlášky). Jak potom plyne z § 2b téže vyhlášky, „pokud osoba do 18 let věku nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou ze základních životních potřeb nebo některou aktivitu, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, není pro účely posuzování stupně závislosti považována za osobu, která je neschopna základní životní potřebu zvládat. To neplatí, pokud osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládání základní životní potřeby nebo některé aktivity, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby“.

15. Pokud jde o zvládání sporné základní životní potřeby (stravování), zde je třeba v návaznosti na shora citovaná posudková pravidla plynoucí z vyhlášky č. 505/2006 Sb. a vymezení jednotlivých aktivity definujících tuto základní životní potřebu zdůraznit, že soud především nemohl přehlédnout, že z provedeného sociálního šetření v dané věci se výslovně podává závěr, podle něhož žalobkyně *„musí mít jídlo naporcované, jí pouze vidličkou a lžící. Matka nebo učitelky v MŠ jí musí dokrmovat, špatně si dává stravu do úst. Nechce pít, matka jí musí hlídat a připomínat pitný režim, napije se z hrníčku.“* K tomu soud ve shodě se žalobkyní dodává, že v době provedeného sociálního šetření bylo žalobkyni téměř 7 let a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již více než 8 let. Aniž by soud hodlal zpochybňovat či revidovat odborné závěry posudkové komise, je i z laického pohledu zjevné, že u dětí v 8 letech věku již obvykle lze předpokládat schopnost *„vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim“*, jak danou základní životní potřebu vymezuje citovaná vyhláška. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že povinná školní docházka, se kterou je standardně spojeno i společné školní stravování žáků, je v ČR dána již od šestého roku věku dítěte (viz § 36 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání), přičemž u školních dětí se již pomoc při stravování nepředpokládá. Tím spíše pak nelze bez dalšího u dítěte ve věku 8 let označit toliko za „zvýšenou“ pomoc stav, v němž potřebuje mít jídlo naporcované, jí pouze vidličkou a lžící, rodiče nebo učitelky ho musí dokrmovat (špatně si dává stravu do úst) a je třeba mu připomínat pitný režim, což v dané věci vyplynulo ze sociálního šetření. Uvedený záznam podle názoru zdejšího soudu nelze překlenout toliko odkazem na svalovou sílu či motoriku žalobkyně, neboť to samo o sobě ještě o zvládání dané životní potřeby nevypovídá. Dále pak nelze přehlédnout ani to, že v případě žalobkyně byla dřívejším rozhodnutím správního orgánu I. stupně tato základní životní potřeba shledána jako nezvládaná, přičemž posudková komise ani žalovaný se odpovídajícím způsobem nevyjadřují k tomu, jak se vývoj žalobkyně a její zdravotní stav ve vztahu ke zvládání této životní potřeby oproti předchozímu posouzení změnil.
16. Krajský soud má tedy za to, že v případě posouzení dané základní životní potřeby odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného v návaznosti na citované posudky nemůže obstát, a to právě s ohledem na závažné indicie plynoucí z citovaných podkladů, které zpochybňují závěr, že u žalobkyně se může jednat toliko zvýšenou péčí (nikoliv péčí mimořádnou). Žalovaný své závěry v případě žalobkyně a této základní životní potřeby neindividualizuje v návaznosti na všechny podklady, které měl k dispozici. V tomto ohledu je třeba opětovně zdůraznit, že *„pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb. ... rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze*

k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 50/2013-32). Ve vztahu k argumentaci žalobkyně týkající se absence jejího osobního vyšetření posudkovou komisí lze pak v návaznosti na shora uvedené poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku č. j. 4 Ads 82/2011-8, podle něhož „přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu“. Jinak řečeno, vyšetření posuzovaného není v daném druhu řízení nezbytnou podmínkou pro řádné zjištění skutkového (zdravotního) stavu, nicméně vyvstanou-li pochybnosti, případně má-li dojít k odstraňování rozporů mezi závěry sociálního šetření a posudkovým hodnocením posudkové komise, je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila.

17. V návaznosti na výše uvedené lze tedy uzavřít, že shora označené posudky posudkové komise ve vztahu ke zvládání základní životní potřeby stravování nelze považovat za nezpochybnitelné a přesvědčivé (posudková komise odpovídajícím způsobem nekonfrontovala závěry sociálního šetření s vlastními zjištěními), v důsledku čehož pak vykazuje vady i odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. K tomu lze ještě dodat, že vady takového charakteru v zásadě nelze v soudním řízení správním napravit, přičemž soudu nepřísluší nahrazovat rozhodovací činnost správních orgánů ani v oblasti posuzování nároků na příspěvek na péči (aktuálně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. III. ÚS 3097/16).
18. S ohledem na výše uvedené tedy nezbyvá, než uzavřít, že soud za daných okolností musel přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s., a to v souladu s již existující (výše zmíněnou) judikaturou správních soudů. V tomto ohledu je třeba k žádosti zástupce žalobkyně o nařízení jednání dodat, že právní úprava řízení před správními soudy je konstruována tak, že dospěje-li soud k závěru o zrušení rozhodnutí za užití § 76 odst. 1 s. ř. s., jednání u soudu se nekoná. Soud shledal, že napadené rozhodnutí ve vztahu k výše uvedené základní životní potřebě vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů. Popsané vady přitom mohou být pro rozhodnutí ve věci samé významné, neboť pokud by v případě žalobkyně byla sporná základní životní potřeba hodnocena jako nezvládaná, projevilo by se to v jejím zařazení do příslušného stupně závislosti (viz § 8 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb.).
19. Současně se zrušením napadeného rozhodnutí soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v tomto řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku. Na žalovaném pak v dalším řízení především bude, aby na základě úplného, celistvého a přesvědčivého posudku posudkové komise a v souladu s dalšími podklady, která má k dispozici, odpovídajícím způsobem vysvětlil, z jakých důvodů považuje za zvládanou základní životní potřebu stravování, která dříve byla považována za nezvládanou.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná a přiznání nákladů výslovně požadovala, přiznal soud náhradu nákladů řízení odpovídající vynaloženému poštovnému v celkové výši 84 Kč. Jiné náklady žalobkyně v dané věci ze soudního spisu neplynou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. srpna 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.

samosoudce